

РЕШЕНИЕ

№ 22799

гр. София, 02.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1217** по описа за **2025** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на дирекция „Инспекция по труда“ – С., подадена чрез юрк. Д. Г., срещу Решение № 4795 от 04.11.2024 г., постановено по АНД № 4311/2023 г. по описа на СРС, 18-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 22-2200366 от 04.11.2022 г., издадено от и.д. директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда на „Колкото повече, толкова повече“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева на основание чл. 415, ал. 1 от КТ.

Касаторът счита, че оспореното решение е неправилно и постановено в противоречие с материалния закон. Счита, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати процесуални нарушения. Исква се отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован се представлява от юрк. М., която моли да бъде уважена касационната жалба и отменено оспореното решение на СРС като неправилно и незаконосъобразно. Моли да бъде постановено друго решение, с което да бъде потвърдено процесното НП като правилно и законосъобразно по аргументи, изложени в касационната жалба.

Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Ответникът - „Колкото повече, толкова повече“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], редовно призован, не изпраща представител, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли да бъде потвърдено решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Районният съд е обсъдил приложените по делото писмени и гласни доказателства, въз основа на които е приел от фактическа и правна страна следното:

На „Колкото повече, толкова повече“ ЕООД била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от инспектори при Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място] във връзка с изпълнение на предписание по протокол за извършена проверка № П. от 13.05.2022 г. № 14, дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ. С последното е предписано „работодателят за изплати уговореното и начислено по ведомост за месец февруари 2022 г. трудово възнаграждение за извършената работа на Н. Б. Н. съгласно чл. 128, т. 2 от КТ.“ При порверката е установено, че срокът на предписанието е изтекъл на 31.05.2022 г., а нарушението е извършено на 01.06.2022 г. в предприятието и е констатирано на 09.08.2022 г. С оглед на това, е прието, че дружеството е нарушило чл. 415, ал. 1 КТ, поради което му е издадено НП № 22-2200366 от 04.11.2022 г., от и. д. директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което за посоченото по-горе нарушение, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева.

Първостепенният съд е направил извод, че работникът Н. Н. е следвало да бъде уведомен своевременно от органите на ДИТ - С. относно даденото задължително предписание, за да може да се яви в предприятието за получаване на трудовото възнаграждение или пък да изрази писмено желанието си за заплащане по банков път с посочване на съответната банка и едва при негово такова явяване/изразяване на желание за изплащане по банков път, достигнало работодателя, без да му бъде заплатено съответното трудово възнаграждение, може да се говори за неизпълнение по смисъла на чл. 415, ал. 1 от КТ. Приел е, че по силата на чл. 270 от КТ, както и по силата на процесното предписание, работодателят не е имал задължение да кани работника да се яви да получи възнаграждението. Ето защо е счел, че процесното НП е незаконосъобразно и го е отменил.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящият съдебен състав, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за ОСНОВАТЕЛНА, а решението на СРС е валидно и допустимо, но неправилно, поради следните съображения.

Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице - носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 от КТ. По делото няма данни същото да е било оспорено и/или отменено по административен и/или съдебен ред. Последица от необжалването е влизането в сила на предписанието, с което е преклудирана и възможността да се релевира инцидентно негова незаконосъобразност. Затова при съдебното оспорване на НП по реда на ЗАНН правно значим и подлежащ на изследване е единствено фактът на неизпълнение на влязло в законна сила предписание, като основание по чл. 415, ал. 1 от КТ да се ангажира административнонаказателната отговорност на работодателя – негов адресат. Отрицателна предпоставка за това и ангажиране би била отмяната на предписанието от съда или горестоящ административен орган, тъй като само тогава изпълнението му би било недължимо. В случая такава отмяна не е налице.

Санкционната разпоредба на чл. 415, ал. 1 от КТ регламентира административно-наказателната отговорност на работодател, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство. В случая при извършената проверка са констатирани нарушения на трудовото законодателство, като са дадени задължителни предписания за тяхното отстраняване в срок до 31.05.2022 г. с протокол за извършена проверка № П. от 13.05.2022 г. № 14. При извършена проверка на представените документи по АУАН № 22-2200366 от 09.08.2022 г. е било констатирано, че това задължително предписание не е изпълнено.

В тази връзка настоящата касационна инстанция съобрази, че съгласно разпоредбата на чл. 270, ал. 3 КТ изплащането на трудовото възнаграждение би могло да се удостовери не само чрез подпис във ведомост, но и по някой друг от предвидените в цитирания текст начини - чрез разписка, или чрез предоставяне на банково извлечение за извършен превод по сметка на работника. Съдът счита, че въпреки несъдействието на работника, дружеството-работодател е могло да открие на доверителя си сметка и да изплати работната му заплата, като вместо това той е предприел опити да го търси едва в предпоследния ден от изтичане на срока на предписанието. Установеното в закона задължение за работодателя да удостоверява изплащането на трудовото възнаграждение представлява гаранция за спазване правото на работника да получи в срок и в пълен размер възнаграждение за положения труд. Като не е сторил това и не е изпълнил даденото предписание, дружеството е допуснало нарушение, което правилно е санкционирано от касатора.

/ В този см. Р по КАНД 4122/2022 г. на АССГ, В този см. Р по КАНД 2545/2021 г. на АССГ и др./, В конкретния случай е налице административно нарушение, извършено чрез бездействие в рамките на задължение за определено действие в определен срок.

Съдът счита, че нарушението не е и маловажно по смисъла на чл. 415в КТ, който като специална норма спрямо чл. 28 ЗАНН е приложим в административнонаказателните производства по КТ.

Предвид изложеното, настоящата инстанция, намира, че като е достигнал до извод за отсъствие на нарушение от страна на дружеството- работодател, районният съд е допуснал нарушение на материалния закон. Горното е касационно основание за отмяна на постановения съдебен акт. Вместо него следва да бъде постановен друг, с който процесното НП бъде потвърдено.

При този изход на спора, в полза на касатора е дължимо юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд - София – град, XVI касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 4795 от 04.11.2024 г., постановено по АНД № 4311/2023 г. по описа на СРС, 18-ти състав, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-2200366 от 04.11.2022 г., издадено от и.д. директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда на „Колкото повече, толкова повече“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева на основание чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА „Колкото повече, толкова повече“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Л. А., да заплати в полза на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на по 100 (сто) лева за всяка от инстанциите.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: